

Manuel Muñoz

DES D'EL RETIRO

Canviar sols el govern

El president en funcions del govern, **Felipe Gonzalez**, pensa bàsicament en dues coses: el pròxim govern i no perdre els escons que presenten un cert perill d'anar finalment, després d'estudiades les impugnacions corresponents, cap a altres partits. La qüestió de formar govern, al cap i a la fi, és la menys important. Això es resol amb una conversa amb **Miguel Boyer**, que li dirà el que ha de fer perquè la política —és a dir, l'economia— quede bé, i una altra amb Alfonso Guerra, que li dirà com ha de quedar el partit. Segons això i, potser, amb una conversa telefònica amb José María Cuevas, cap de la patronal espanyola, i una altra amb George Bush, president dels Estats Units, es pot dir que Gonzalez haurà parlat amb tots els que poden fer-li recomanacions que s'han de tenir en compte. Amb els membres de la direcció dels sindicats espanyols és clar que el president del govern no parlarà. ¿La raó? S'ha dit moltes vegades, el PSOE és un partit independent que té un projecte polític independent.

Llavors, les coses en aquest moment sembla que estan bastant clares. S'ha de formar un nou govern perquè hi ha hagut eleccions. És a dir, encara que no siga fàcil, s'ha de canviar alguna cosa, i aquesta cosa és el govern. Dit d'una altra manera, s'haurà de canviar només el govern. O bé, s'haurà de canviar el govern perquè no canvie res, si recor-

dem llunyanament **Lampedusa**.

Perquè, al cap i a la fi, el PSOE, ja ho ha dit **Txiki Benegas**, no ha de canviar de política: ha obtingut majoria absoluta (malgrat que aquesta majoria estiga pendent encara dels resultats definitius després de les impugnacions). El raonament que fa Benegas és el següent: el 1982, majoria absoluta; el 1986, majoria absoluta; el 1989, majoria absoluta, *tout va bien*, doncs. Però també hi ha qui pensa que entre 1982 i 1989 els socialistes espanyols han perdut dos milions de vots i, malgrat mantenir la majoria absoluta, no sembla que el camí siga el més encertat precisament.

No és que Alfonso Guerra, vice-secretari general del partit i vice-president del govern, pense que s'haja de canviar alguna cosa que no siga el govern —i no tot el govern, és clar—. Però ha dit una frase que sembla que es convertirà en el *leit-motiv* dels pròxims mesos: el govern farà una política més social, de major distribució de la renda. Que es diguen aquestes coses significa, evidentment, que hagen de passar del terreny de les paraules al dels fets. Però ja és important que es diguen, i el que no s'acaba de comprendre és per què no han començat a dir-les, els socialistes, abans que Izquierda Unida s'haja menjat quasi tots els 900.000 vots que han perdut des de les eleccions generals de 1986.

La pressió de l'esquerra

La pressió, s'ha dit molt aquests dies i fins i tot durant la campanya electoral, ve de l'esquerra. És evident que el PSOE ha perdut vots per l'esquerra

i que **Julio Anguita**, amb les sigles IU i un programa socialdemòcrata, tot acompanyat amb algunes cares d'antics militants del PSOE, ha aconseguit més





del doble de diputats que tenia la coalició al Parlament espanyol. De tota manera, i els socialistes ho recorren a cada moment, la coalició d'esquerra no ha arribat a la representació que arribà a tenir l'antic PCE de **Santiago Carrillo**. Siga com siga, la recuperació és importantíssima i la pèrdua de vots socialistes, la majoria dels quals ha fugit cap a IU, també.

Tot i això, no sembla fàcil que el PSOE tinga problemes si no ho fa molt malament, per a tornar a formar govern monocolor el 1993, fins i tot sense canviar de política. No és aquest, doncs, el principal camp de batalla. Pot



ser-ho, però, el terreny municipal, provincial i autonòmic. El que clarament fa veure l'actual panorama polític és que el PSOE, malgrat tenir assegurat el govern de l'estat per molt de temps, no ho té tan clar pel que fa a ciutats importants i fins i tot en el cas de comunitats autònomes. És ací on més es pot notar la pressió de l'esquerra. I sembla bastant clar que els socialistes hauran de triar en molts casos després de les pròximes municipals i autonòmiques entre governar a l'esquerra amb IU o a la dreta amb el Centro Democrático y Social.

El CDS comença a tenir crítics

Parlant del CDS, potser es podria dir que ha estat el partit polític que ha obtingut el fracàs més important en les darreres eleccions generals. ¿Quin serà el futur del CDS? No cal un analista polític per a esbrinar-ho, sinó més aviat una bruixa amb una boleta màgica. El CDS comença a tenir *crítics*, fet interessant si més no en un partit que no té ideologia ni tampoc política.

Hi ha crítics en un partit on cada militant ha entrat amb l'esperança d'un càrrec. L'ambició desmesurada i les ganes de tornar a ser president del govern potser li ho impediran, però no faria mal fet **Adolfo Suárez**, duc de Cebreiros, retirant-se de la política i mantenint una bona imatge abans que les coses puguin arribar a estar pitjor.

Difícil és l'espai de centre del CDS quan el PSOE és centre-dreta i IU centre-esquerra. Les coses no fan cara de canviar. Això deu ser el que Feli-

pe González anomena estabilitat. És curiós observar com en tan pocs anys el PSOE ha passat d'oferir precisament el canvi a oferir l'estabilitat, la continuïtat en la política de govern, a replegar el vot conservador.

I parlant d'estabilitat, de continuïtat, que res no ha de canviar, és cert que s'ha de canviar —no massa, doncs— el govern. Ja s'ha dit molt que **Serra** pot anar a Afers Estrangers i que el superministre d'Economia, **Carlos Solchaga**, no canviarà. Pot haver-hi un ministeri amb un nom nou per a **Josep Borrell** i se sap a hores d'ara que **José Barriónuevo**, considerat per molts el futur ministre de Defensa, ha dit a González que vol mantenir Transports. Fins i tot hi ha qui diu —això no vol dir que siga cert— que **Antoni Asunción**, director general d'Institucions Penitenciàries, pot arribar a ser ministre d'Interior. Esperem, perquè saber-ho és només una qüestió de temps.

